

barn

I fasans brännpunkt

"Det är föräldrarna ser du som sätter skräck i dem."

Ali sitter helt orörlig, med hängande huvud. Tårarna rinner sakta längs hans kinder. Ibland snyftar han till, annars säger han ingenting alls. Så har han suttit i många månader. Jag sitter länge med honom. Till sist börjar han tala, mycket tyst.

"Jag är rädd" säger han knappt hörbart.

Varför?

Hans svar dröjer mycket länge.

"För att de skall skicka tillbaka mej."

Varför är du rädd för det?

"De kommer att döda mej" viskar han och börjar gråta uppgivet, otröstligt.

Ali är 10 år och lever mitt i fasans skärande brännpunkt. I skräckfilmens outhärdliga 15-sekunders höjdpunkt, där bor han. Sedan flera år. Dag och natt. Utan en sekunds avbrott. Han är livrädd. Ständigt.

Hans 14-åriga syster Anna hör männen från det förflutna bakom ryggen, ser dem bakom gardinerna. Hon orkar inte leva med den ständiga skräcken längre. Hon hatar sitt liv och säger att hon gärna skulle åka tillbaka för att dödas och slippa plågan. Men hon står inte ut med tanken att tvingas se sin bror och sina föräldrar dödas.

Några dagar senare deltar jag i Svenska Barnläkarföreningens uppvaktning av Utlänningsnämnden. Jag får tillfälle att prata på tu man hand med en av ordförandena. Jag tänker att det kanske är bra för honom att möta verkligheten bakom de dokument han har som underlag för sina beslut och börjar berätta om Anna och Ali. Jag hinner bara börja innan han avbryter mej.

"Du skall fråga dem vem som berättat om allt det hemska som kommer att hända dem. Det är föräldrarna ser du som sätter skräck i dem."

Men de har ju själva sett... De har ju tvingats bevittna de mest fasansfulla

övergrepp och kränkningar mot sina föräldrar. De har själva hotats och utsatts. Precis som de flesta av de traumatiserade flyktingbarn jag möter. Och föräldrarna gör vad de kan för att skydda sina barn. Precis som de flesta föräldrar jag möter. Precis som du och jag.

Och så förstår jag. Jag förstår att Utlänningsnämndens beslutsfattare måste skapa sej en bild av verkligheten som kan motivera deras allt hårdare beslut — för omgivningen och för sig själva. Så kan barnens skräck förvandlas till något skapat och påhittat. Och de föräldrar som utsätter sina barn för detta är så ociviliserade och primitiva, så i grunden olika oss, att man inte kan tillämpa samma humanitära rättigheter för oss och dem.

Vi måste hålla fast vid grundläggande principer säger vår migrationsminister. Men när principer blir viktigare än mänsklighet, då har man upphöjt omänskligheten till princip.

Den svenska flyktingpolitiken kommer att betraktas som en skamfläck i Sveriges historia på samma sätt som tvångssteriliseringar, rashygien och 30-talets flyktingpolitik. Att vår statsminister talar om vikten av att lära av historien borde öka skammens rodnad. En dag kommer våra barn och barnbarn att fråga oss på vilken sida vi stod, vad vi gjorde för att förhindra det som skedde.

Kommer vi att kunna se dem i ögonen den dagen?

Henry Ascher, barnläkare

Barnen i texten heter egentligen något annat.